

Arrest

nr. 349 473 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. LYDAKIS**
 Place Saint-Paul 7 / B
 4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders X en X, op 27 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar vader en advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart geen nationaliteit te hebben en in Duitsland geboren te zijn, komt België binnen op 13 december 2020, samen met haar ouders. Op 14 december 2020 verzoeken verzoeksters ouders om internationale bescherming; verzoeken die op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vermoed worden ook in verzoeksters naam, als vergezellende minderjarige, te zijn ingediend.

Op 16 december 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), ten aanzien van verzoeksters moeder, tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en, ten aanzien van haar vader, tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek en wordt hem internationale bescherming geweigerd. Bij arresten met nrs. 279 197 en 279 196 van 21 oktober 2022 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad) respectievelijk dat de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van haar moeder dient te worden bevestigd en dat het beroep van haar vader dient te worden verworpen.

1.2. Op 16 november 2022 dienen verzoeksters ouders in hoofde van verzoeksters zus, A., een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 maart 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Bij arrest nr. 326 395 van 9 mei 2025 verworpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 5 september 2024 dienen verzoeksters ouders in hoofde van verzoeksters broer, D., een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 november 2024 beslist de commissaris-generaal tot de kennelijke ongegrondheid van dit verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Er wordt geen beroep aangetekend tegen deze beslissing.

1.4. Op 28 mei 2025 dienen verzoeksters ouders in haar hoofde een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 augustus 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je werd in Duitsland geboren als dochter van A. , D. (O.V. x.xxx.xxx) en T., S. (O.V. x.xxx.xxx). Jullie woonden een tijd in Duitsland en daarna in Frankrijk, waar de verzoeken om internationale bescherming van je ouders geweigerd werden. Op 14 december 2020 diende je moeder een verzoek om internationale bescherming in in België dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Je moeder verklaarde dat zij werd geboren in Bari, Italië en dat haar beide ouders de nationaliteit van Noord-Macedonië hadden maar al een tijdje in Italië woonden. Zij werd opgevoed door familie en reisde op negentienjarige leeftijd naar Duitsland om er internationale bescherming te vragen. Daar leerde ze in 2019 jouw vader kennen, die de nationaliteit had van Noord-Macedonië maar al sinds 2010 in Duitsland verbleef. Na jouw geboorte trokken je ouders naar Frankrijk en vervolgens naar België. Je moeder stelde bij haar verzoek dat zij geen nationaliteit had, en dat je vader niet naar Noord-Macedonië kon terugkeren omdat hij er in het verleden problemen kende met Macedoniërs en Albanezen.

Het verzoek van je moeder werd op 17 december 2021 geweigerd. Deze beslissing werd op 21 oktober 2022 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De beslissing in het kader van het verzoek van jouw moeder is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 16 november 2022 werd er een verzoek om internationale bescherming ingediend in naam van je zus A. Jouw ouders verklaarden dat ze geen huis hadden in Noord-Macedonië, dat er geen werk was voor hen daar, dat A. in België is geboren, niet is ingeschreven in Noord-Macedonië, ze de Macedonische taal niet spreekt en er geen ziekteverzekering zou hebben. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard op 29 maart 2024 en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV op 9 mei 2025.

Op 5 september 2024 dienden je ouders een verzoek om internationale bescherming in voor je broertje D. (O.V. x.xxx.xxx). Ze verklaren dat hij de Noord-Macedonische nationaliteit niet heeft omdat jullie vader niet op zijn geboorteakte staat en aldus niet wettelijk erkend is als zijnde zijn vader. Hierdoor kon hij niet ingeschreven worden in Noord-Macedonië en zou hij ook geen recht hebben op een ziekteverzekering. Jullie vader heeft daarnaast geen eigen huis in Noord-Macedonië en je broer spreekt de Macedonische taal niet. Daarnaast gaf jouw moeder aan dat ze de Montenegrijnse nationaliteit heeft, maar dat ze nooit in Montenegro is geweest, de taal niet kent en nooit een paspoort heeft gehad waardoor het moeilijk zou zijn om haar kinderen daar in te schrijven. Het verzoek van je broer werd op 29 november 2024 kennelijk ongegrond verklaard. Je ouders tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 28 mei 2025 dienden je ouders in jouw naam een eigen verzoek om internationale bescherming in. Ten aanzien van de DVZ verklaarde je vader dat hij dit deed omdat jullie je plaats in het opvangcentrum dreigden te verliezen. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde je vader dat je ouders pogingen deden om voor jou zowel de Noord-Macedonische als de Montenegrijnse nationaliteit te bekomen, maar dat dit niet lukte. Je moeder stelde dat zij niet wil dat je de nationaliteit van Noord-Macedonië bekomt, en dat zij met de ambassade van Montenegro nog geen contact heeft gehad om voor jou documenten te bekomen. Je ouders verklaarden dat je niet in Noord-Macedonië kan wonen omdat de situatie voor Roma er onder andere op vlak van onderwijs, gezondheidszorg en werk niet goed is. Met Montenegro heb je niets te maken, jullie spreken

er de taal niet. Je advocaat voegde toe dat hij een procedure opstartte om jou, je broer en zus, en je moeder staatloos te laten verklaren.

Ter staving van je verzoek werden de volgende documenten neergelegd: je geboorteakte (kopie), de geboorteakte van je vader (kopie), drie paspoorten van je vader, een verblijfsvergunning van je vader in Duitsland, en een kaart van de gezondheidsverzekering in Duitsland voor jou.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat je niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werden jouw ouders, D. A. en S. T., opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Voorts bepaalt artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarin zij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit je verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die moeder reeds aanhaalde in het kader van haar verzoek dd. 14 december 2020, waarvoor de beslissing definitief is. Alle aangehaalde problemen gaan namelijk terug op het feit dat je ouders aangeven dat jij over geen nationaliteit kan beschikken, en op de problemen die je in Noord-Macedonië zou ervaren op vlak van woonst en sociale rechten (CGVS, p. 2-8). Aldus blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen. Het CGVS wenst hierbij bijkomend nog onderstaande opmerkingen te maken.

Ten eerste wat betreft de verklaring van jouw vader dat hij jou niet kunnen registreren voor de Noord-Macedonische nationaliteit (CGVS, p. 2-3).

- Uit de Noord-Macedonische wetgeving blijkt dat je de Noord-Macedonische nationaliteit kan bekomen indien je maar één ouder hebt met de Noord-Macedonische nationaliteit (zie map 'Landeninformatie'). Jouw vader beschikt over de nationaliteit van Noord-Macedonië en slaagde er de afgelopen jaren meermaals in zijn paspoort te vernieuwen (CGVS, p. 3-4). Jouw ouders kunnen ofwel voor jou een verzoek tot nationaliteit indienen zolang je nog geen 18 jaar oud bent, ofwel met jou in Noord-Macedonië gaan wonen, ofwel kan je zelf een verzoek indienen om geregistreerd te worden in het bevolkingsregister als je tussen de 18 en 23 jaar oud bent.

- Je vader verklaart dat hij heeft getracht je aan te geven bij de ambassade van Noord-Macedonië, maar dat dit niet lukte omdat hij niet over de nodige documenten van je moeder beschikte (CGVS, p. 2-3). Dit is een blote bewering, die bovendien ondermijnd wordt door de stelling van je moeder dat zij niet wenst dat jij de Macedonische nationaliteit bekomt en dat zowel zij als jouw vader hiertoe geen stappen hebben gezet (CGVS, p. 7).

Ten tweede wat betreft de bewering van je ouders dat je evenmin de nationaliteit van Montenegro kan bekomen.

- Uit de Montenegrijnse wetgeving blijkt dat je de Montenegrijnse nationaliteit kan bekomen als je in een andere staat bent geboren, zolang je één ouder hebt met de Montenegrijnse nationaliteit en je anders zonder staatsburgerschap zal vallen (zie map 'Landeninformatie'). Jouw moeder verklaarde in het kader van het verzoek van D. de Montenegrijnse nationaliteit te hebben. Jouw ouders kunnen ofwel voor jou een verzoek tot nationaliteit indienen zolang je nog geen 18 jaar oud bent, ofwel met jou in Montenegro gaan wonen, ofwel kan je zelf een verzoek indienen om geregistreerd te worden in het bevolkingsregister als je tussen de 18 en 23 jaar oud bent.

- De bewering van je moeder dat zij voor zichzelf geen paspoort van Montenegro kan bekomen, werd reeds als ongeloofwaardig geacht in het kader van het verzoek van D. Zij legde geen nieuwe documenten of verklaringen af die deze beoordeling kunnen wijzigen.
- Je moeder stelde dat zij nog geen stappen heeft gezet om voor jou de Montenegrijnse nationaliteit te bekomen (CGVS, p. 7).

Uit bovenstaande elementen blijkt opnieuw, zoals reeds meermaals door het CGVS werd aangegeven, dat jouw ouders wel degelijk identiteitsdocumenten voor jou zouden kunnen bekomen. Zij dienen hiervoor evenwel de nodige administratieve zetten, hetgeen zij tot op heden hebben nagelaten te doen.

Ten derde wenst het CGVS ook op volgende zaken te wijzen.

- Jouw vader geeft expliciet aan dat je ouders voor jou een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat ze anders het opvangcentrum dienden te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), hetgeen allerm minst getuigt van een werkelijke vrees in jouw hoofd. Dit wordt bevestigd door het feit dat je ouders pas een verzoek in jouw naam hebben ingediend nadat ze reeds de procedures voor je broer en zus hadden doorlopen.
- Wat betreft de verklaring van jouw vader dat jij in Noord-Macedonië geen scholing zou krijgen, geen ziekteverzekering zou hebben, jullie in armoede zouden leven en hij er geen werk zou kunnen krijgen (CGVS, p. 4-5), dient opgemerkt te worden dat deze zaken reeds beoordeeld werden in de verzoeken van je broer en zus en dat uit niets blijkt dat jullie, als staatsburger, jullie rechten niet zouden kunnen laten gelden.
- Wat betreft de verklaring dat jouw moeder nooit in Montenegro gewoond heeft en de taal en het land niet kent (CGVS, p. 8), dient opgemerkt te worden dat het CGVS in het kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw moeder reeds oordeelde dat ze geen zicht bood op haar werkelijke achtergrond. Dit werd bevestigd door de RvV. Tijdens haar eigen verzoek om internationale bescherming beweerde ze bovendien geen nationaliteit te hebben, terwijl ze later aanhaalde de Montenegrijnse nationaliteit te hebben. Haar verklaringen dat ze nooit in Montenegro gewoond heeft of geweest is en er geen netwerk heeft, kunnen hier dan ook niet overtuigen.
- Jouw ouders tonen bovendien een grote mate aan zelfredzaamheid om zich te navigeren doorheen verschillende Europese landen - waar ze ook de taal niet spreken -, waardoor een verhuis naar een land waar ze de nationaliteit van hebben, geenszins onoverkomelijk is.

Volledigheidshalve wordt gewezen op de informatie aangaande de situatie van Roma in Noord-Macedonië en Montenegro.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont aan dat heel wat **Roma in Noord-Macedonië** zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de louter etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precare economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, ... van de Roma. Als opvolging van de Decade of Roma Inclusion 2005-2015 en de Strategie voor de Roma 2014-2020 heeft Noord-Macedonië een nieuwe strategie (2022-2030) voor de Roma integratie aangenomen. In oktober 2023 volgde dan de aanname van concrete actieplannen over antiziganisme, onderwijs, werkgelegenheid, sociale zorg, gezondheidszorg, huisvesting,

inburgering en cultuur. Er is ook een adviseur van de premier aangesteld die als Nationaal Roma Contactpunt toezicht houdt op kwesties rond de integratie van de Roma. Daarnaast werd tevens een apart actieplan (2022-2024) voor de bescherming, promotie en realisatie van de mensenrechten van Romavrouwen en -meisjes aangenomen. Ofschoon de implementatie van al deze integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van lokale gezondheidsbemiddelaars (Roma Health Mediators Program). Tevens zijn lokale informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma hebben opgezet voor Roma, wat ertoe leidde dat in meerdere gemeenten in Noord-Macedonië lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten zijn gezet ter verbetering van de situatie van de Roma, onder meer met de uitwerking van zogenaamde lokale actieplannen. Er zijn ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Op 7 oktober 2019 heeft Noord-Macedonië, als laatste land van het voormalige Joegoslavië, het VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid geratificeerd. Staatloosheid treft in Noord-Macedonië in hoofdzaak de Roma. Deze ratificatie wordt derhalve gezien als een belangrijke stap voorwaarts naar de verdere integratie van de Roma als minderheidsgroep.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de preventie van en de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde.

Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Montenegro Algemene Situatie van 6 januari 2025** https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_montenegro_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont aan dat heel wat **Roma in Montenegro** zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Montenegro, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Montenegrijnse overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Montenegro het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Er wordt gewerkt aan een vernieuwde Wet ter bescherming van gelijkheid en verbod op discriminatie. Het ontwerp van de nieuwe wet erkent ernstiger vormen van discriminatie, waaronder meervoudige discriminatie en ook intersectionele discriminatie. De Montenegrijnse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma, onder meer met de (nationale) strategieën voor de sociale inclusie van Roma en Egyptenaren 2016-2020 en 2021-2025 en bijhorende nationale en lokale

actieplannen. Ofschoon de concrete implementatie van dergelijke plannen beter kan, werd er dankzij deze initiatieven toch een zekere verbetering geboekt op het vlak van onderwijs (scholingsgraad), toegang tot gezondheidszorg en huisvesting en in het domein van registratie en verblijfsstatuut. Antiziganisme wordt expliciet erkend als een vorm van discriminatie. Bovendien heeft het land ook de Verklaring van Poznan (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Voorts worden op nationaal en lokaal niveau ook bemiddelaars ingezet om de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg voor Roma te vergemakkelijken en werden de voorbije jaren door de overheid allerhande projecten gefinancierd in verband met de sociale inclusie, bescherming en promotie van de rechten van Roma. Om de implementering en de efficiëntie van de nationale beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 1 juli 2018 werd ook in Montenegro het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. In januari 2021 is een tweede fase van het ROMACTED-programma gelanceerd, andermaal met een focus op het lokale beleid. In november 2022 heeft de regering een nationaal Roma-contactpunt (NRCP) benoemd en in mei 2023 heeft ze de oprichting van een coördinatieorgaan goedgekeurd voor het toezicht op de uitvoering van de toezeggingen van de Verklaring van Poznan. Dit orgaan wordt voorgezeten door het NRCP. Er zijn in Montenegro ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Montenegrijnse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Montenegro hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Montenegrijnse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan gewezen worden op het feit dat de instelling van de Ombudsman optreedt als nationaal mechanisme voor de bescherming tegen discriminatie en dat er een Raad voor de Bescherming tegen Discriminatie, waarin ook vertegenwoordigers van de Roma zetelen, operationeel is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De door je ouders neergelegde documenten bevestigen jouw identiteit en die van je ouders, alsook het feit dat jullie in Duitsland hebben verbleven. Deze zaken worden niet in twijfel getrokken. De documenten aangaande de procedure om staatloos te worden verklaard, die je advocaat zou opsturen, werden tot op heden niet ontvangen door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan en beroept zij zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, § 3, eerste lid, 6°, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 “*en volgende*” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt vooreerst dat er in het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd aangehaald dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend vanwege de discriminatie en vervolging van de Roma-bevolking in zowel Noord-Macedonië als Montenegro. Volgens haar is het oordeel van de verwerende partij dat de Roma-bevolking in beide landen niet aan voldoende ernstige vervolging wordt blootgesteld onvoldoende gemotiveerd. Zij oppert dat de commissaris-generaal zich, voor wat betreft de situatie van de Roma-gemeenschap in Noord-Macedonië en Montenegro, beperkt heeft tot een oppervlakkig onderzoek, zonder rekening te houden met haar bijzondere situatie. Verzoekster vervolgt dat zij thans jonger is dan zeven jaar, dat zij geboren is in Italië en dat zij nooit in Noord-Macedonië of Montenegro heeft gewoond en geen band heeft met deze landen. Met deze elementen werd, aldus verzoekster, geen rekening gehouden en het persoonlijk onderhoud dat in haar naam werd afgelegd bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) ging daarentegen voornamelijk over of zij uit Noord-Macedonië of Montenegro afkomstig was. Zij besluit dat, gezien haar specifieke situatie van iemand die geen banden heeft met Noord-Macedonië of Montenegro, er in haar hoofde sprake is van eigen feiten in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens gaat verzoekster in op de algemene situatie van de Roma-gemeenschap in Noord-Macedonië. Onder verwijzing naar de COI Focus “*Noord-Macedonië – algemene situatie*” van 6 januari 2025 stelt zij dat de Roma in Noord-Macedonië te maken hebben met verschillende vormen van segregatie en discriminatie op verschillende gebieden, dat deze discriminatie verband houdt met de administratieve moeilijkheden die zij ondervinden bij hun registratie, dat veel Roma dan ook als staatloos worden beschouwd en dat deze bevolkingsgroep hun kinderen niet kan inschrijven op school of kan registreren in ziekenhuizen door deze administratieve problemen. Verder, wat betreft de bescherming tegen deze discriminatie, stelt verzoekster dat uit voormeld rapport blijkt dat er sprake is van een gebrek aan systematische ondersteuning door de lokale overheden, waardoor de toegang tot de rechter beperkt blijft. Verder stelt zij dat voormeld rapport ook meldt dat lokale actieplannen voor de integratie van Roma niet worden uitgevoerd en dat er onvoldoende rechtsbijstand voor deze groep is, waardoor een aantal socio-economische problemen onopgelost blijven. Zij vervolgt dat de verwerende partij, ondanks voormelde informatie inzake de Roma-gemeenschap in Noord-Macedonië, niet is ingegaan op de situatie van minderjarigen die tot deze gemeenschap behoren, laat staan minderjarigen die uitsluitend in het buitenland hebben gewoond, zoals voor haar het geval is. Tevens stelt zij dat de commissaris-generaal geen onderzoek voerde naar het risico voor jonge meisjes op gedwongen huwelijken binnen de Roma-gemeenschap, zoals vermeld wordt in voormelde COI Focus. Verzoekster citeert in dit verband ook nog uit ‘s Raads arrest nr. 301 450 van 15 februari 2024.

Tot slot gaat zij in op de algemene situatie van de Roma-gemeenschap in Montenegro. Zij citeert in dit verband uit de COI Focus “*Montenegro – algemene situatie*” van 6 januari 2025 en trekt op basis hiervan dezelfde conclusies als deze die zij trok over de situatie van deze bevolkingsgroep in Noord-Macedonië. Zij vervolgt dat de verwerende partij ook niet is ingegaan op de situatie van minderjarigen die tot deze gemeenschap behoren, ondanks voormelde informatie inzake de Roma-gemeenschap in Montenegro, laat staan minderjarigen die uitsluitend in het buitenland hebben gewoond, zoals voor haar het geval is. Tevens stelt zij dat de commissaris-generaal geen onderzoek voerde naar het risico voor jonge meisjes op gedwongen huwelijken binnen de Roma-gemeenschap, zoals vermeld wordt in voormelde COI Focus.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad als “*hoofddoel*” om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en “*als alternatief*” om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Onder “*middel*” wordt begrepen “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteen zet. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling. Verder beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen volgend op artikel 3 van diezelfde wet, maar verduidelijkt zij niet *in concreto* welke specifieke bepalingen door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn, noch op welke wijze deze geschonden zouden zijn.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Over de procedurele noden in de zin van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijken geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat je niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werden jouw ouders, D. A. en S. T., opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5. Verzoekster, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 14 augustus 2025, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”*

De ouders van verzoekster dienden op 14 december 2020 elk een verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken van haar vader en moeder werden door de commissaris-generaal op 16 december 2021 respectievelijk kennelijk ongegrond verklaard en afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten met nrs. 279 197 en 279 196 van 21 oktober 2022 oordeelt de Raad respectievelijk dat de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van haar moeder dient te worden bevestigd en dat het beroep van haar vader dient te worden verworpen. Deze beslissingen en beoordelingen zijn, zowel ten aanzien van verzoeksters ouders als verzoekster zelf, bijgevolg definitief.

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.6. Na grondige lezing van het dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* oud artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. In eerste instantie stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat uit de verklaringen, die verzoeksters ouders tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij bij het commissariaat-generaal in verzoeksters naam aflegden, ontegensprekelijk blijkt dat verzoeksters eigen verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde ter staving van haar verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2-8). Concreet blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de aangehaalde problemen teruggaan op het feit dat verzoekster niet over een nationaliteit zou beschikken en op de problemen die zij in Noord-Macedonië zou ervaren op vlak van woonst en sociale rechten.

De Raad merkt op dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder door de verwerende partij op 16 december 2021 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 279 197 van 21 oktober 2022. In dit arrest oordeelt de Raad dat verzoeksters moeder geen zicht biedt op haar nationaliteit, werkelijke achtergrond en haar reële verblijfssituatie in haar land van herkomst en wordt, in zoverre verzoeksters moeder zich ook beriep op de asielmotieven aangehaald door verzoeksters vader, verwezen naar de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, waarin naar voren komt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees opnieuw problemen te kennen met of gedood te worden door de Albanese winkleigenaar die hem in 2009-2010 meermaals bedreigd, geslagen en

mishandeld zou hebben, alsook dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in Noord-Macedonië onderworpen zou worden aan (discriminatie die oploopt tot) vervolging omwille van zijn Roma-etnie en dat hij niet op de in het land aanwezige bescherming kan rekenen in dit verband. Aldus, waar zij zich uitsluitend verlaat op dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde ter staving van haar beschermingsverzoek, i.e. het feit dat zij niet over een nationaliteit zou beschikken en de discriminatie waaraan zij zou worden onderworpen in Noord-Macedonië, en waarvan de beoordeling reeds definitief is, brengt verzoekster alvast geenszins eigen feiten aan, laat staan eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. Hetzelfde geldt voor wat betreft het aanhalen van elementen die louter in het verlengde liggen van hetgeen reeds werd aangehaald in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder. De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissing die eerder in het kader van het verzoek van haar moeder werd genomen, die vaststaand en definitief is en die ook ten aanzien van haar geldt.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift niets bij dat voormelde beoordeling in een ander daglicht plaatst. In zoverre zij met haar betoog over de algemene situatie van de Roma-gemeenschap in Noord-Macedonië ook kritiek uit op de beoordeling in dit verband in de context van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder, benadrukt de Raad nogmaals dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissing die eerder in het kader van het verzoek van haar moeder werd genomen. Hoe dan ook ligt de informatie die verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt – gelet op hetgeen hierover verder wordt gesteld – in lijn met de informatie waarnaar verwezen werd in het kader van het beschermingsverzoek van haar moeder, ongeacht het feit dat de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde informatie recentier is.

Bijkomend stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende over de door verzoeksters ouders in haar naam aangehaalde problemen in het kader van haar eigen beschermingsverzoek:

“Ten eerste wat betreft de verklaring van jouw vader dat hij jou niet kunnen registreren voor de Noord-Macedonische nationaliteit (CGVS, p. 2-3).

- *Uit de Noord-Macedonische wetgeving blijkt dat je de Noord-Macedonische nationaliteit kan bekomen indien je maar één ouder hebt met de Noord-Macedonische nationaliteit (zie map ‘Landeninformatie’). Jouw vader beschikt over de nationaliteit van Noord-Macedonië en slaagde er de afgelopen jaren meermaals in zijn paspoort te vernieuwen (CGVS, p. 3-4). Jouw ouders kunnen ofwel voor jou een verzoek tot nationaliteit indienen zolang je nog geen 18 jaar oud bent, ofwel met jou in Noord-Macedonië gaan wonen, ofwel kan je zelf een verzoek indienen om geregistreerd te worden in het bevolkingsregister als je tussen de 18 en 23 jaar oud bent.*

- *Je vader verklaart dat hij heeft getracht je aan te geven bij de ambassade van Noord-Macedonië, maar dat dit niet lukte omdat hij niet over de nodige documenten van je moeder beschikte (CGVS, p. 2-3). Dit is een blote bewering, die bovendien ondermijnd wordt door de stelling van je moeder dat zij niet wenst dat jij de Macedonische nationaliteit bekomt en dat zowel zij als jouw vader hiertoe geen stappen hebben gezet (CGVS, p. 7).*

Ten tweede wat betreft de bewering van je ouders dat je evenmin de nationaliteit van Montenegro kan bekomen.

- *Uit de Montenegrijnse wetgeving blijkt dat je de Montenegrijnse nationaliteit kan bekomen als je in een andere staat bent geboren, zolang je één ouder hebt met de Montenegrijnse nationaliteit en je anders zonder staatsburgerschap zal vallen (zie map ‘Landeninformatie’). Jouw moeder verklaarde in het kader van het verzoek van D. de Montenegrijnse nationaliteit te hebben. Jouw ouders kunnen ofwel voor jou een verzoek tot nationaliteit indienen zolang je nog geen 18 jaar oud bent, ofwel met jou in Montenegro gaan wonen, ofwel kan je zelf een verzoek indienen om geregistreerd te worden in het bevolkingsregister als je tussen de 18 en 23 jaar oud bent.*

- *De bewering van je moeder dat zij voor zichzelf geen paspoort van Montenegro kan bekomen, werd reeds als ongeloofwaardig geacht in het kader van het verzoek van D. Zij legde geen nieuwe documenten of verklaringen af die deze beoordeling kunnen wijzigen.*

- *Je moeder stelde dat zij nog geen stappen heeft gezet om voor jou de Montenegrijnse nationaliteit te bekomen (CGVS, p. 7).*

Uit bovenstaande elementen blijkt opnieuw, zoals reeds meermaals door het CGVS werd aangegeven, dat jouw ouders wel degelijk identiteitsdocumenten voor jou zouden kunnen bekomen. Zij dienen hiervoor evenwel de nodige administratieve zetten, hetgeen zij tot op heden hebben nagelaten te doen.

Ten derde wenst het CGVS ook op volgende zaken te wijzen.

- *Jouw vader geeft expliciet aan dat je ouders voor jou een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat ze anders het opvangcentrum dienden te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), hetgeen allerminst getuigt van een werkelijke vrees in jouw hoofd. Dit wordt bevestigd door het feit dat je ouders pas een verzoek in jouw naam hebben ingediend nadat ze reeds de procedures voor je broer en zus hadden doorlopen.*

- Wat betreft de verklaring van jouw vader dat jij in Noord-Macedonië geen scholing zou krijgen, geen ziekteverzekering zou hebben, jullie in armoede zouden leven en hij er geen werk zou kunnen krijgen (CGVS, p. 4-5), dient opgemerkt te worden dat deze zaken reeds beoordeeld werden in de verzoeken van je broer en zus en dat uit niets blijkt dat jullie, als staatsburger, jullie rechten niet zouden kunnen laten gelden.
- Wat betreft de verklaring dat jouw moeder nooit in Montenegro gewoond heeft en de taal en het land niet kent (CGVS, p. 8), dient opgemerkt te worden dat het CGVS in het kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw moeder reeds oordeelde dat ze geen zicht bood op haar werkelijke achtergrond. Dit werd bevestigd door de RvV. Tijdens haar eigen verzoek om internationale bescherming beweerde ze bovendien geen nationaliteit te hebben, terwijl ze later aanhaalde de Montenegrijnse nationaliteit te hebben. Haar verklaringen dat ze nooit in Montenegro gewoond heeft of geweest is en er geen netwerk heeft, kunnen hier dan ook niet overtuigen.
- Jouw ouders tonen bovendien een grote mate aan zelfredzaamheid om zich te navigeren doorheen verschillende Europese landen - waar ze ook de taal niet spreken -, waardoor een verhuis naar een land waar ze de nationaliteit van hebben, geenszins onoverkomelijk is. Volledigheidshalve wordt gewezen op de informatie aangaande de situatie van Roma in Noord-Macedonië en Montenegro.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont aan dat heel wat **Roma in Noord-Macedonië** zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de louter etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, ... van de Roma. Als opvolging van de Decade of Roma Inclusion 2005-2015 en de Strategie voor de Roma 2014-2020 heeft Noord-Macedonië een nieuwe strategie (2022-2030) voor de Roma integratie aangenomen. In oktober 2023 volgde dan de aanname van concrete actieplannen over antiziganisme, onderwijs, werkgelegenheid, sociale zorg, gezondheidszorg, huisvesting, inburgering en cultuur. Er is ook een adviseur van de premier aangesteld die als Nationaal Roma Contactpunt toezicht houdt op kwesties rond de integratie van de Roma. Daarnaast werd tevens een apart actieplan (2022-2024) voor de bescherming, promotie en realisatie van de mensenrechten van Romavrouwen en -meisjes aangenomen. Ofschoon de implementatie van al deze integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van lokale gezondheidsbemiddelaars (Roma Health Mediators Program). Tevens zijn lokale informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma hebben opgezet voor Roma, wat ertoe leidde dat in meerdere gemeenten in Noord-Macedonië lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten zijn gezet ter verbetering van de situatie van de Roma, onder meer met de uitwerking van zogenaamde lokale actieplannen. Er zijn ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Op 7 oktober 2019 heeft Noord-Macedonië, als laatste land van het voormalige Joegoslavië, het VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid geratificeerd. Staatloosheid treft in Noord-Macedonië in hoofdzaak de Roma. Deze ratificatie wordt derhalve gezien als een belangrijke stap voorwaarts naar de verdere integratie van de Roma als minderheidsgroep.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde

problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de preventie van en de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde.

Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Montenegro Algemene Situatie van 6 januari 2025** https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_montenegro_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont aan dat heel wat **Roma in Montenegro** zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Montenegro, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Montenegrijnse overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Montenegro het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Er wordt gewerkt aan een vernieuwde Wet ter bescherming van gelijkheid en verbod op discriminatie. Het ontwerp van de nieuwe wet erkent ernstiger vormen van discriminatie, waaronder meervoudige discriminatie en ook intersectionele discriminatie. De Montenegrijnse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma, onder meer met de (nationale) strategieën voor de sociale inclusie van Roma en Egyptenaren 2016-2020 en 2021-2025 en bijhorende nationale en lokale actieplannen. Ofschoon de concrete implementatie van dergelijke plannen beter kan, werd er dankzij deze initiatieven toch een zekere verbetering geboekt op het vlak van onderwijs (scholingsgraad), toegang tot gezondheidszorg en huisvesting en in het domein van registratie en verblijfsstatuut. Antiziganisme wordt expliciet erkend als een vorm van discriminatie. Bovendien heeft het land ook de Verklaring van Poznan (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Voorts worden op nationaal en lokaal niveau ook bemiddelaars ingezet om de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg voor Roma te vergemakkelijken en werden de voorbije jaren door de overheid allerhande projecten gefinancierd in verband met de sociale inclusie, bescherming en promotie van de rechten van Roma. Om de implementering en de efficiëntie van de nationale beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenaamde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 1 juli 2018 werd ook in Montenegro het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. In januari 2021 is een tweede fase van het ROMACTED-programma gelanceerd, andermaal met een focus op het lokale beleid. In november 2022 heeft de regering een nationaal Roma-contactpunt (NRCP) benoemd en in mei 2023 heeft ze de oprichting van een coördinatieorgaan goedgekeurd voor het toezicht op de uitvoering van de toezeggingen van de Verklaring van Poznan. Dit orgaan wordt voorgezeten door het NRCP. Er zijn in Montenegro ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Montenegrijnse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast

waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Montenegro hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Montenegrijnse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan gewezen worden op het feit dat de instelling van de Ombudsman optreedt als nationaal mechanisme voor de bescherming tegen discriminatie en dat er een Raad voor de Bescherming tegen Discriminatie, waarin ook vertegenwoordigers van de Roma zetelen, operationeel is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift laat verzoekster de overwegingen over haar nationaliteit volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de door verzoekster gevreesde discriminatie in Noord-Macedonië en Montenegro, merkt de Raad op dat de door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde algemene informatie over de situatie van de Roma-gemeenschap in beide landen dezelfde is als deze waarop voormelde analyses gebaseerd zijn, met name de COI Focus "*Noord-Macedonië – algemene situatie*" en de COI Focus "*Montenegro – algemene situatie*", beiden van 6 januari 2025. In deze rapporten, alsook in de voormelde analyses van de verwerende partij die hierop gebaseerd zijn, wordt terdege erkend dat de Roma in Noord-Macedonië en Montenegro op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, doch ook dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische en Montenegrijnse context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Dat de aangehaalde actieplannen in beide landen niet zouden worden uitgevoerd, vindt dan weer geen weerslag in beide rapporten. Uit deze rapporten blijkt weliswaar dat de implementatie van integratiemaatregelen voor verbetering vatbaar is, doch ook dat er wel reeds vooruitgang werd geboekt en geenszins dat deze niet worden uitgevoerd. Evenmin kan in deze rapporten worden gelezen dat de Roma in beide landen door administratieve problemen algemeen gezien verhinderd worden zich in te schrijven in scholen of ziekenhuizen. Wat betreft verzoeksters kritiek op het voorhanden zijn van nationale bescherming voor de Roma-gemeenschap in beide landen, merkt de Raad op dat de Roma in beide landen toegang hebben tot de politie en het gerecht en dat er verschillende ngo's actief zijn die hen hierin kunnen bijstaan. Verder wordt niet ontkend dat er in Noord-Macedonië nog sprake is van een probleem van staatloosheid onder de Roma-bevolking van het land en dat zij hierdoor soms geen toegang hebben tot bepaalde diensten. Uit de COI Focus "*Noord-Macedonië – algemene situatie*" van 6 januari 2025 blijkt echter dat er door de autoriteiten verschillende maatregelen worden genomen om deze problematiek aan te kaarten (p. 53-54). Verzoekster verduidelijkt nergens waar zij zich op baseert om te stellen dat er in Montenegro eveneens sprake is van een dergelijk probleem.

Waar verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat de verwerende partij geen onderzoek voert naar de situatie van minderjarigen die tot de Roma-gemeenschap horen, en al helemaal niet van dergelijke personen die altijd in het buitenland hebben gewoond, merkt de Raad op dat verzoekster geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de situatie van deze personen zou verschillen van de algemene situatie van de Roma in Noord-Macedonië en Montenegro. Wat betreft verzoeksters verwijzing in dit verband naar 's Raads arrest nr. 301 450 van 15 februari 2024, onderstreept de Raad dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In deze wijst de Raad er ook op dat de geciteerde passage in het verzoekschrift betrekking heeft op een Servische onderdaan, terwijl het vernoemde arrest betrekking heeft op een Algerijnse onderdaan.

Verzoekster, die zelf nog nooit in Noord-Macedonië of Montenegro heeft gewoond, maakt geenszins aannemelijk dat zij persoonlijk dermate gediscrimineerd zou worden in deze landen omwille van haar Roma-etnie derwijze dat zij er onderworpen zou worden aan vervolging. Zij verduidelijkt geenszins *in concreto* waarom dit door haar jonge leeftijd of het feit dat zij altijd in het buitenland heeft gewoond in haar specifieke situatie wel het geval zou zijn.

Gelet op hetgeen voorafgaat, betreffen de verklaringen van verzoeksters ouders tijdens het persoonlijk onderhoud, dat zij in haar naam aflegden, geen eigen feiten in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel oud 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Daarnaast hekelt verzoekster dat de commissaris-generaal geen onderzoek deed naar het risico dat zij als minderjarige onderworpen zal worden aan een gedwongen huwelijk, een traditie binnen de Roma-gemeenschap besproken in de beschikbare landeninformatie.

In deze stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie geenszins blijkt dat elk minderjarig meisje uit de Roma-gemeenschap in Noord-Macedonië of Montenegro het risico loopt te worden onderworpen aan een gedwongen huwelijk. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeksters ouders, die in het kader van verzoeksters eigen verzoek om internationale bescherming in haar naam werden gehoord, geen enkele melding maakten van een dergelijke vrees in haar hoofde. Ook verzoeksters advocaat maakte hier geen melding van aan het einde van het persoonlijk onderhoud. Verder wordt deze vrees geenszins geconcretiseerd in het verzoekschrift. Tot slot kan de Raad ook nergens anders in het dossier enige indicator vaststellen die erop wijst dat verzoekster een dergelijk risico zou lopen in Noord-Macedonië of Montenegro.

2.3.9. Tot slot voert verzoekster in het voorliggende verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze stukken betreffen geen eigen feiten in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek voor haar rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

2.3.11. Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Door de Raad kan, mede gelet op het voorgaande, in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.14. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen, vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS